

i forrige Samling, og at det da blev vedtaget, saa langt som det kom — ogsaa i Landstinget — i en vis bestemt Skikkelse, saa at det var Bestatninger, der laa udenfor Indholdet af nærværende Lovforslag, som gjorde, at det ikke blev til Lov i forrige Samling. Det er indbragt omtrent i samme Skikkelse af den høje Regjering i nærværende Samling, men dog er der indført en temmelig væsentlig Forandring i § 7. Det hedder nemlig i denne Paragraf: „Naar en kommunal Afgift lignes efter de samme Grundsetninger som Bygningsafgiften, kan Kongen i Genhold til vedkommende Kommunalbestyrelses Indstilling bestemme, hvorvidt en tilsvarende Fritagelse skal finde Sted for den kommunale Afgift.“ Dette Forhold finder den kommunale Afgift. I Lovforslaget, som det blev vedtaget, var der ikke Tale om Kommunalbestyrelses Indstilling, men der stod, at Indtrædelsen af denne Fritagelse for de kommunale Afgifter kunde bestemmes af Kongen, uden at der var sat nogen Begrænsning af Tidspunktet, naar Kongen maatte ville bestemme noget Saadant. Ved Vedtagelsen af mit Ændringsforslag vil Paragrafen komme til at lyde ganske saaledes, som den lød i forrige Samling, hvor ingen af de tre Dele af Lovgivningsmagten havde nogen Indvending derimod. Jeg mener derfor, at det vil være rigtigt ogsaa at bringe denne Paragraf tilbage til den Skikkelse, hvori den blev vedtaget sidst. Under Sagens 1ste Behandling gjorde jeg opmærksom paa, at Lovforslagets Udtryk „Kommunalbestyrelses Indstilling“ mente jeg maatte forstaaes, som om Spørgsmaalet ikke kunde rejses fra Regjeringens Side, men at det, for at kunne tages under Overveelse, maatte rejses fra Kommunalbestyrelses Side. Simidlertid bemærkede den ærede Finansminister den Gang, at han ikke troede, at denne Udtryksmaade vilde være til Ginder for, at Regjeringen rejste Spørgsmaalet og indhentede Kommunalbestyrelses Samtykke, hvilket han mente vilde kunne kaldes en Indstilling. For at gjøre dette klart, ser jeg, at et andet Medlem af Udvalget har stillet et Forslag, der gaar ud paa, at det skulde være Kommunalbestyrelses Samtykke, der skulde bestemmes, naar denne Fritagelse for de kommunale Afgifter skulde finde Sted. For saa vidt er det jo blevet klarere, at Spørgsmaalet ogsaa kunde rejses fra Regjeringens Side; men mig forekommer det, at dette endnu ikke er tilstrækkeligt, thi med den Sammensætning, Københavns Kommunalbestyrelse har, og som jeg ikke tror, at der er nære Udgifter til at vente forandret, tvivler jeg meget om, at dette Samtykke vil blive givet. Derjom man havde indskranket sig til at sige: „efter at have hørt Kommunalbestyrelsen“, vilde jeg maasse have fundet, at jeg kunde stemme for en saadan Tilføjning; men naar man vil gjøre selve Indtrædelsen af denne Fritagelse afhængig af Kommunalbestyrelses Samtykke, saa kan jeg ikke dertil give min Stemme. Jeg maa derfor

anbefale mit Ændringsforslag til § 7 og antager som sagt, at Landstinget ikke vil finde nogen Betænknelighed ved at gaa ind derpaa, da Forslaget gaar ud paa det Samme, som i forrige Samling blev vedtaget fra alle Sider. De Ændringsforslag, der ere stillede af flere ærede Medlemmer i Forening, og som vi have hørt motiverede af de ærede Forslagsstillere, skal jeg med Fornøielse stemme for.

Bille: Det ærede Medlems Ændring har spillet ham et lille Puds; der er intet Udvalg i denne Sag, og jeg er altsaa ikke Medlem af et Udvalg, der ikke eksisterer, men er ganske i samme Stilling som det ærede Medlem. Man har stillet sit Forslag og jeg mit (S. A. Hansen: Jeg mente Medlem af Tinget!) Det ærede Medlem kom til at sige „Medlem af Udvalget“ (S. A. Hansen: Det var en Fortalelse!). Jeg havde haabet, at det ærede Medlem vilde have tiltraadt det Forslag, jeg har stillet, og at han vilde have gjort det i Kraft af den Æmestjendelse, som han ved alle Leiligheder ønsker at yde den kommunale Selvstyrelse. Det er ganske rigtigt, at saa vidt som Landstinget ifjor naaede i Behandlingen af denne Sag, bleve de Ord, hvormed Lovforslaget var kommet fra Folketinget, staaende uforandrede, nemlig at Kongen uden videre ved Anordning kunde bestemme, at ogsaa de kommunale Afgifter, der lignes paa samme Basis som Bygningsafgiften, skulde bortfalde. Men denne Meddelelse er dog ikke fuldstændig, naar det ikke tillige oplyses, at der i Landstinget var stillet et Ændringsforslag, som gik ud paa netop at erhverve Kommunalbestyrelses Deltagelse eller Medbeslutning, og at dette Ændringsforslag kun af den Grund ikke blev vedtaget, at den daværende Minister erklærede det for en Selvsølge, at han vilde høre Kommunalbestyrelsen og rette sig væsentlig efter den. Mig forekommer det at være ubetinget rigtigt, at man ved en Leilighed som denne ikke foretager Noget, uden at man har haft Leilighed til at lade Kommunalbestyrelsen tiltræde Beslutningen, og skulde der kunne gjøres nogen Indvending imod det Ændringsforslag, jeg har stillet, saa forstaar jeg meget bedre den Indvending, der er kommen til mig privat, nemlig at det vilde være rigtigere rent at lade Kongen være ude af Spillet og at sætte ind i Loven, at vedkommende Kommunalbestyrelse kan uden at skulle paany spørge Lovgivningsmagten bestemme, at disse kommunale Afgifter kunne bortfalde, hvor Bygningsafgiften bortfalder. Efter den Debat, der fandt Sted ved første Behandling, og efter den Anledning, som dertil var givet, har jeg bevirket, at der er omdelt blandt de ærede Medlemmer en af et Udvalg i Borgerrepræsentantskabet i København afgiven Betænkning, hvori flere af de Spørgsmaal, som knyttede sig til denne Sag, ville findes drøftede. Siden er Sagen bleven gjort til Gjenstand for